



Arrest

nr. 169 046 van 3 juni 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: 1) X
2) X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 11 februari 2016 hebben ingediend om de schorsing en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 10 augustus 2015 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat H. DE PONTIERE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen dienen op 12 juni 2015 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in.

1.2. Op 10 augustus 2015 wordt de onder punt 1.1. vermelde aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 12.06.2015 bij onze diensten werd ingediend door:

(...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 07.08.2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

1.3. Op 10 augustus 2015 worden de verzoekende partijen het bevel om het grondgebied te verlaten gegeven. Dit zijn de tweede en derde bestreden beslissing, die luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: het toegestane verblijf van 90 dagen op een periode van 180 dagen is heden ruimschoots overschreden

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen¹, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd: het toegestane verblijf van 90 op 180dagen is heden ruimschoots overschreden”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de artikelen 9ter en 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 3, 13 en 15 van het EVRM en van de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekende partijen betogen als volgt:

“Doordat,

De beslissing als volgt werd gemotiveerd: “Artikel 9ter §3 – 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 03.02.2012); de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 07.08.2015 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft.

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter §3.

Een eventuele onmogelijkheid tot reizen zal bij de uitvoering van een verwijdering onderzocht worden.”

En doordat,

De conclusie van Dr. K. Baert als volgt luidt: “Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 6/5/2015 blijkt dat betrokkene in 2014 een CVA doorgemaakt heeft dat gestabiliseerd is sedert een half jaar. Momenteel houdt deze problematiek, met of zonder behandeling, geen onmiddellijk gevaar meer in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand. Er is geen nood aan hospitalisatie met permanent toezicht. De aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan. De aangehaalde toestand van betrokkene wordt niet aangetoond door gedetailleerde specialistische verslaggeving. Derhalve moet vastgesteld worden dat het medisch dossier, zoals het voorligt, momenteel niet aantoonst dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft. Uit de voorliggende attesten blijkt dan ook geen onderbouwde tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van het Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd artikel.”

En doordat,

De Bevelen om het grondgebied te verlaten als volgt gemotiveerd werden: “Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten: krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is hij/zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20

Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreven werd: het toegestane verblijf van 90 dagen op een periode van 180 dagen is heden ruimschoots overschreven”

Terwijl,

Geen enkele van de adviserende geneesheren van de Dienst vreemdelingenzaken, ooit de eerste verzoekende partij heeft onderzocht;

Dat in het verzoek van 12/06/2015 uitdrukkelijk het volgende wordt gesteld; “Uit het medisch attest dat gevoegd wordt blijkt tevens dat betrokkene een beroep moet kunnen doen op mantelzorg.

Omwille van zijn toestand kan cliënt niet reizen.”

Dat in de bestreden beslissing niet wordt gemotiveerd, waarom er geen rekening zou dienen gehouden te worden met de noodzaak van mantelzorg en het reisverbod gesteund op medische motieven;

Dat de motiveringsplicht werd geschonden;

Dat daarenboven het advies van Dr. Baert blijkbaar een standaardformulier is dat te pas en ten onpas wordt gebruikt;

Dat de toestand in dewelke de verzoekende partij verkeert in alle duidelijkheid kennelijk aantoon dat, ondanks de stabilisatie die was opgetreden, een strikte medische opvolging, ook ten gevolge van de depressieve toestand in dewelke de verzoekende partij verkeerde en die duidelijk bleek uit het standaard medisch attest, zeer ernstige gevolgen kon hebben, zodat het verzuim tot het persoonlijk onderzoeken van de verzoekende partij, tevens een inbreuk is op de zorgvuldigheidsplicht die op elke administratie rust;

Dat blijkt dat de verzoekende partij zich wel degelijk in een levensbedreigende situatie bevindt, dat hij permanent van dichtbij medisch moet opgevolgd worden en nood heeft aan een cardiale revalidatie;

Dat, wanneer de verzoekende partij zou moeten terugkeren naar Oekraïne, waar er momenteel geen medische voorzieningen zijn, zelfs niet de meest essentiële, zulks een schending betekent van het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet en het art. 3 E.V.R.M. dat elke onmenselijk of vernederende behandeling, verbiedt;

Da dit aspect niet werd onderzocht en er niet gemotiveerd wordt waarom de situatie in Oekraïne niet zou moeten onderzocht worden, hetgeen een schending is van de motiveringsverplichting;

En terwijl,

De bevelen om het grondgebied te verlaten, het lot dienen te volgen van hetgeen er zal beslist worden omtrent de toepassing van het art. 9 ter van de vreemdelingenwet;"

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. In casu geeft de eerste bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen. Zo wordt verwezen naar artikel 9ter, §3-4° van de vreemdelingenwet en naar het advies van de arts-adviseur van 7 augustus 2015, dat integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen voorhouden, gaat het hier niet om een standaardmotivering nu uitdrukkelijk blijkt dat werd ingegaan op de aangehaalde medische toestand van de eerste verzoekende partij. Ook de tweede en derde bestreden beslissing geven duidelijk de motieven aan op grond waarop ze zijn genomen. Zo wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekende partijen het toegestane verblijf ruimschoots overschreden hebben.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

2.3. Waar de verzoekende partijen inhoudelijke argumenten ontwikkelen tegen de eerste bestreden beslissing, voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Onderzoek naar de schending van de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht vergt in casu onderzoek naar artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet bepaalt dat een machtiging tot verblijf bij de minister of zijn gemachtigde kan worden aangevraagd door *“(d)e in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft”*.

De Raad van State verduidelijkt in zijn arrest nr. 228.778 van 16 oktober 2014 dat in twee gevallen een dergelijke machtiging tot verblijf kan worden toegekend:

- enerzijds wanneer een ziekte een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van de persoon - in welk geval zelfs niet overwogen wordt de vreemdeling te verwijderen - en
- anderzijds wanneer de ziekte weliswaar ernstig is maar niet a priori uitsluit dat de vreemdeling naar zijn land van herkomst wordt teruggeleid, terwijl er, doordat er in dat land geen adequate behandeling voorhanden is, een reëel gevaar bestaat dat de zieke een onmenselijke of vernederende behandeling moet ondergaan.

Tevens wordt er in voornoemd arrest op gewezen dat, sinds de wet van 8 januari 2012, de aanvraag tot verblijf niet-ontvankelijk kan worden verklaard indien de aangevoerde ziekte kennelijk niet ernstig is in de zin van de twee voornoemde gevallen, ongeacht of in het land van herkomst toegankelijke zorgverlening bestaat.

2.6. De arts-adviseur stelde in het medisch advies van 7 augustus 2015, dat zich in het administratief dossier bevindt en integraal deel uitmaakt van de bestreden beslissing, als volgt:

“Artikel 9ter §3 – 4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 12.06.2015.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 6/5/2015 blijkt dat betrokkene in 2014 een CVA doorgemaakt heeft dat gestabiliseerd is sedert een halfjaar. Momenteel houdt deze problematiek, met of zonder behandeling, geen onmiddellijk gevaar meer in voor het leven en de fysieke integriteit van betrokkene. Het betreft hier geen kritieke gezondheidstoestand. Er is geen nood aan hospitalisatie met permanent medisch toezicht. De aandoening vereist geen dringende maatregelen zonder dewelke er acuut levensgevaar zou kunnen ontstaan.

De aangehaalde toestand van betrokkene wordt niet aangetoond door gedetailleerde specialistische verslaggeving. Derhalve moet vastgesteld worden dat het medische dossier, zoals het voorligt, momenteel niet aantoonst dat er een risico bestaat voor een onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft. Uit de voorliggende attesten blijkt dan ook geen onderbouwde medische tegenaanwijzing voor terugkeer naar het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat er kennelijk geen sprake is van een ziekte die een risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar betrokkene verblijft (een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980) en die aanleiding kan geven tot het bekomen, van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

2.7. Waar verzoekende partijen kritiek uiten op het feit dat eerste verzoekende partij nooit persoonlijk onderzocht werd door de arts-adviseur, wijst de Raad erop dat dat de arts-adviseur *“zonodig de vreemdeling (kan) onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen (...)”*. De arts-adviseur kon de medische toestand van eerste verzoekende partij duidelijk vaststellen en evalueren op basis van het dossier, gelet op het voorgelegde medisch getuigschrift van de behandelende arts.

2.8. Verzoekende partijen betogen voorts dat eerste verzoekende partij een beroep moet kunnen doen op mantelzorg en niet kan reizen omwille van haar toestand, maar dat hiermee geen rekening wordt gehouden.

2.9. Uit lezing van het standaard medisch getuigschrift van 6 mei 2015 dat eerste verzoekende partij heeft voorgelegd blijkt evenwel niet dat daarin geattesteerd wordt dat eerste verzoekende partij niet kan reizen omwille van haar medische toestand. Wat er ook van zij, de Raad wijst erop dat de arts-adviseur

geoordeeld heeft dat de eerste verzoekende partij een CVA in 2014 heeft doorgemaakt die gestabiliseerd is sedert een half jaar en dus met of zonder behandeling geen onmiddellijk gevaar inhoudt voor het leven en de fysieke integriteit van verzoekende partij. Voorts wijst de arts-adviseur erop dat de aangehaalde toestand van eerste verzoekende partij niet aangetoond wordt door gedetailleerde specialistische verslagen zodat moet worden vastgesteld dat het dossier, zoals het thans voorligt, niet aantoonst dat er een risico bestaat op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate medische zorgen zouden zijn in het herkomstland. Er blijkt geen onderbouwde medische tegenaanwijzing voor terugkeer naar het herkomstland.

Uit het voorgelegde medisch attest van 6 mei 2015 blijkt dat daarin inderdaad melding wordt gemaakt van een CVA doorgemaakt in 2014 en dat deze *“stabiel (is) sedert ½ jaar.”* Verder wordt geattesteerd dat eerste verzoekende partij de *“laatste tijd depressief (is); mentaal moeilijk (heeft)”* en dat hij niet alleen gelaten kan worden. Voorts wordt gesteld: *“Deze man is ernstig ziek en heeft continu toezicht en zorgen nodig. Prognose is ook af te wachten. Hij kan niet alleen gelaten worden. Zijn echtgenote is ook erg ziek”* en: *“mantelzorg is zeker vereist. Toezicht is nodig. Kan niet alleen gelaten worden. Zijn echtgenote is ook erg ziek.”* De behandeling bestaat voorts uit medicatie: aspirine, enalapril en deanxit. Er wordt ook melding gemaakt van *“logopedie en vermijden depressie”* maar uit het standaard medisch attest blijkt niet dat dit om een behandeling gaat die thans ook gegeven wordt nu dit niet geattesteerd wordt onder de rubriek *“actuele behandeling”* waar enkel melding wordt gemaakt van de medicatie.

Nu uit het standaard medisch attest van 6 mei 2015 duidelijk blijkt dat de CVA zich in 2014 heeft voorgedaan en sinds een half jaar stabiel is, is het geenszins kennelijk onredelijk dat de arts-adviseur oordeelt dat er wat dat betreft geen ziekte is die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland. Nu voorts het standaard medisch attest slechts in algemene bewoordingen stelt dat de eerste verzoekende partij de laatste tijd depressief is en het mentaal moeilijk heeft en zij ernstig ziek is, is het voorts geenszins kennelijk onredelijk dat de arts-adviseur vaststelt dat deze aangehaalde toestand niet wordt aangetoond door gedetailleerde specialistische verslagen zodat ook hier geen sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico op onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het herkomstland.

Verzoekende partijen zijn het oneens met de bevindingen van de arts-adviseur en pinnen zich vast op de noodzaak aan mantelzorg die volgens hen blijkt uit het standaard medisch attest, maar zij slagen er hiermee niet in aan te tonen dat de bevindingen van de arts-adviseur kennelijk onredelijk zijn. De arts-adviseur heeft uitdrukkelijk gemotiveerd waarom hij het oneens is met de bevindingen van de behandelend arts als zou eerste verzoekende partij ernstig ziek zijn. Het enkele feit dat de verzoekende partijen het niet eens zijn met de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekende partijen tonen evenmin aan dat het advies niet afdoende is gemotiveerd of dat de arts-adviseur bepaalde gegevens zou veronachtzaamd hebben. Nu de medische toestand van eerste verzoekende partij niet als ernstig wordt beschouwd in de zin van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, volgt daaruit noodzakelijkerwijze ook dat de arts-adviseur de noodzaak tot mantelzorg niet weerhoudt.

Verzoekende partijen maken gelet op voorgaande niet aannemelijk dat eerste verzoekende partij zich wel degelijk in een levensbedreigende situatie bevindt en dat zij nood heeft aan cardiale revalidatie.

In zoverre de verzoekende partijen nog medische attesten voegen aan het verzoekschrift die zij niet hebben voorgelegd aan het bestuur voor het treffen van de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat verzoekende partijen deze stukken niet dienstig kunnen aanvoeren in onderhavige procedure. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers beoordeeld te worden in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen. Dit betekent derhalve dat de stukken waarop het bestuur zich kan baseren voor het nemen van de bestreden beslissing zich in het administratief dossier moeten bevinden, of ten laatste voor de bestreden beslissing aan het bestuur moeten worden overgemaakt. Dit is per definitie niet het geval met stukken die pas samen met het verzoekschrift worden voorgelegd. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die op aanvraag van de rechtzoekende de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de staatssecretaris in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde

onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan, m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is. De bij het verzoekschrift gevoegde medische stukken van 26 januari 2016 kunnen aldus niet dienstig worden aangebracht in onderhavige procedure.

Nu de arts-adviseur uitdrukkelijk heeft vastgesteld dat geen behandeling vereist is, ziet de Raad niet in waarom de arts-adviseur nog zou moeten nagaan of behandeling beschikbaar en toegankelijk is in het herkomstland.

De verzoekende partijen maken met hun betoog geen schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aannemelijk.

2.10. Verzoekende partijen maken voorts, gelet op het ontbreken van enig element dat wijst op ernstige en zwaarwichtige gronden om aan te nemen dat, in het land waarnaar eerste verzoekende partij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling, geen schending van artikel 3 EVRM aannemelijk. Immers blijkt niet dat eerste verzoekende op zodanige wijze aan een ziekte lijdt die een risico inhoudt voor haar leven gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte, hetgeen de hoge drempel is die gehanteerd wordt door het EHRM opdat er in medische zaken sprake kan zijn van een schending van artikel 3 EVRM (cfr. RvS nr. 228.778 van 16 oktober 2014). Zoals hierboven al werd uiteengezet gaat het in casu zelfs niet om een ernstige aandoening.

Verzoekende partijen maken evenmin een schending van de artikelen 13 en 15 van het EVRM aannemelijk.

2.11. Het enig middel kan niet worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend zestien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER